

Exorcista

Autor: Jan Vlach

„Peklo. Temné místo plné strasti, zoufalství a bolesti. Místo, jenž obývají ta nejzvrácenější stvoření, jaká jsou v historii známa. Démoni, služebníci Satana, překrucovači pravdy. Přestože do jejich země ani z ní nevede žádná fyzická cesta, démoni se do našeho světa pokoušejí proniknout každý den, aby získali novou duši, kterou by následně mohli opanovat. Mnohdy jsme tak Peklu a jeho hrůzám blíže, než jsme si ochotni připustit.“

Otec Rubin seděl na dřevěné lavici poblíž kláštera. Tmavé bavlněné roucho mu splývalo k podrážkám bot a dotýkalo se deštěm zvlhčené dlážděné cesty. V dlaních svíral posvátnou knihu, vázanou v deskách andělsky bílé barvy, a potichu přeříkával modlitbu. Dělal to tak každou noc bez ohledu na to, jaké bylo počasí. „Nechť Tvůrce nad námi všemi bdí,“ zakončil posledními slovy modlitbu a vydal se do prostorů kláštera. Temnou chodbou, kterou lemovala jen hrstka hořících svící, došel do své pracovny, kde si pročítal staré spisy. Knězem byl již desítky let, nicméně exorcismus byl v jeho životě neprobádaný oceán, který toužil poznat co nejlépe. Ze studií ho vyrušil zvuk vrzajících dveří. Zvedl ze stolu lucernu a vydal se chodbou k místu, odkud zvuk přišel. Svíce již nehořely, a tak viděl jen několik stop před sebe. Míjel chodbu za chodbou, dveře za dveřmi, sochu za sochou. Jejich nepřítomné kamenné tváře, osvětlené pouze září z lucerny, vrhaly na okolní stěny děsivé pohyblivé stíny. Po příchodu do hlavní modlitebny se rozhlédl. Ve tmě nebylo vidět mnoho, pohledem však zavadil o siluetu krčící se v rohu. Když ho spatřila, okamžitě se zvedla a při zbrklém pohybu shodila železný stojan na knihu. Rubin se chystal utéct ven z kláštera, když promluvil známý hlas. „Otče Rubine, nebojte se, to jsem já!“ řekl a ze stínů vyšel blondatý rozčuchaný mladík s hnědými kalhotami a potrhanou bílou košilí. „Daniely,“ oddychl si Rubin. „Tvůrče, obdař prosím tohoto mladíka jiným a užitečnějším talentem než děsit staré věřící.“ Daniel přišel blíž, jeho obličej byl nyní výrazně osvětlen plamenem z lucerny. „Mám pro Vás zprávu, otče. V horní části města si žádají Vaše služby.“ „Vážně?“ uchechtl se Rubin. „Městská smetánka má zájem o kázání kněze z nižších vrstev?“ zeptal se ironicky. „Víte,“ začal nejistě Daniel, „nejedná se o hromadné čtení svatého písma v kostele. Posílá mě za Vámi doktor Art.“ Jméno vzbudilo v Rubinovi nemalý zájem. „Art? Doktor Jacob Art?“ zeptal se nevěřičně. „Ano, přesně ten!“ „A proč?“ vyzvídala kněz. „Moc mi toho neřekl. Pověděl jen, že se u něj doma dějí věci, o kterých nechce mluvit s nikým kromě exorcisty.“ Rubin na chlapce pohlédl ustaraným pohledem. „Kdy mě doktor Art očekává?“ „Nechal Vám přistavit kočár, otče. Prý máte přijet hned, jak Vám to svaté povinnosti dovolí.“

Rubin nečekal. Poděkoval chlapci, na dlaň mu položil jednu zlatou minci, a poté do malého váčku strčil několik věcí. Svoji bílou knihu, železný kříž a ocelový amulet ve tvaru květu růže. Zhluboka se nadechl a opustil bezpečné zdi kláštera. Pod schody stál černý kočár s několika koňmi a na jeho vrcholku seděl kočí, taktéž oblečený v černém. „Ach, otče Rubine, jsem rád, že jste mě nenechal dlouho čekat, už nyní jsem celý promočený,“ zvolal radostně. „Pojďme, doktor Art Vás očekává.“ Při těch slovech otevřel dveře od kočáru a pomohl starému knězi nastoupit. Cestou do horní čtvrti Rubin pozoroval měnící se prostředí. Žil ve střední třídě, to znamenalo spoustu obchodníků, majitelů hostinců či domů rozkoše. Zlatá průměrná cesta. Oblasti, kde žily nejnižší vrstvy, byly plné hrdlořežů, špinavých putyk a odporných domů, kde mohli občané za drobný peníz složit hlavu ke spánku. Nyní se však nacházel v jiné společnosti. Projížděli mezi honosnými sídly s viktoriánským nádechem a na

ulicích postávali lidé, oblečení v drahých šatech. Spousta jich měla tváře zakryté maskami, což byl zvyk místních zbohatlíků. Horní čtvrt obývali převážně slavné osobnosti, vzdělaní lidé, politici, právníci a soudci. Přístup do ní byl možný pouze s povolením či na přímé požádání některého z obyvatel. Po chvíli se kočár zastavil před jedním z domů. U vchodu již netrpělivě čekal muž v tmavě modrém dobovém obleku a černé košili. Nevypadal starý, mohl být přibližně ve středním věku. „Otče, jsem velice poctěn, že jste byl ochoten na mé požádání přijet,“ řekl s úlevou muž a prohrábl si hnědé učesané vlasy. „To já jsem poctěn, doktore Arte. Nuže, povězte mi, co Vás trápí,“ pousmál se Rubin. „Následujte mě,“ pokynul Art a prošel dveřmi do domu. Interiér byl podobně dokonalý jako exteriér. Dubové dřevo, drahý křišťál, obrazy na zdech a vše lemované zlatem. „Vaše komnaty budou dočasně na konci pravé chodby v prvním patře. Povím služebné, aby vše připravila. Ovšem nyní si musíme promluvit.“ „Jsem připraven Vás vyslechnout, doktore, co se zde děje?“ „Jde o mou matku. Mění se mi před očima. Vždy se jednalo o ráznou ženu, která i v nejhorší situaci nešetřila sarkasmem a upřímností. Nyní je laskavá a milá. Je tak milá, až mě to děsí. Každou noc, pořád dokola, slyším z jejích komnat zvuky, jako kdyby s někým mluvila.“ „Možná se služebnou?“ navrhl Rubin. „To není možné. Kromě nás dvou tu přes noc nikdo není. Jednou za svitu měsíce jsem našel odvahu a otevřel dveře od její ložnice. Ona seděla na posteli s nakloněnou hlavou. Podívala se na mě a v tu chvíli mi projel zády mrazivý poryv větru. Ona se usmívala a oči měla černé a prázdné. Lekl jsem se a zavolal městskou stráž. Když však přišli, matka spala, jako kdyby se vůbec neprobudila. Následující ráno se vše zdálo zase normální.“ Kněz přemýšlel a zvažoval veškeré možnosti. Mohl by to skutečně být démon? Vyslanec pekel hledající novou duši? „Víte, doktore...“ „Říkejte mi Jacobe, prosím,“ přerušil ho doktor. „Jacob, nemohu hned teď určit, zda jde o moc démona či ne.“ „To chápu, proto zde musíte zůstat, dokud se pravda neukáže.“ Rubin chtěl protestovat, když do místnosti vešla kulhavou chůzí stará žena s krátkými bílými vlasy. „Jacob, nevěděla jsem, že čekáme hosty. Příště bys mě mohl informovat,“ řekla žena klidně a Jacob zrudl studem. „Jmenuji se Rubin, těší mě, že Vás poznávám,“ pronesl kněz a uklonil se. „Je milé poznat někoho, kdo zná způsoby gentlemana. Ale vidím, že si s mým synem máte co říci, proto vás nebudu dále rušit. Mějte, pokud možno, příjemný večer, pane Rubine,“ s tím odešla do vedlejší místnosti. „Vaše matka je milá žena.“ „Ano, byla.“ Art sklonil hlavu. „Toto ale není má matka.“ „Co tím chcete říct, Jacobe?“ Doktor Art na kněze vystrašeně pohlédl. „Matce se před lety přihodila nehoda, při které došlo k částečnému přerušování míchy. Ani s vyspělostí dnešní medicíny, jsme nedokázali zachránit spodní část těla.“ Rubin strnul v křesle. „Otče, moje matka již sedm let nechodí.“

Celou noc kněz ležel ve své posteli a přemýšlel o tom, co mu Jacob prozradil. Nyní začínal také nabývat podezření, že paní Artová je obětí vychytralé a nelidské stvůry. Nic neobvyklého se však během noci nepříhodilo. Ráno Rubina probudila vůně smažených vajec a pečené slaniny. Sešel dolů po kobercem pokrytých schodech a v jídelně usedl ke stolu naproti paní Artové. „Přeji krásné ráno, madam.“ „I Vám. Doufám, že jste si v našich komnatách dostatečně odpočinul.“ Kněz se chystal odpovědět, když dveřmi prošel Jacob. „Dnes večer jsem pozván na ples v sídle lorda Erma. Vráťím se ráno. Postaráte se o mou matku, že ano?“ „Můžete mi věřit.“ odvětil.

Doktor Art odešel již za tmy. Otec Rubin se krátce poté odebral do svého pokoje a čerpal vědomosti ze svých spisů. Velké stojací hodiny právě odbyly druhou hodinu ranní. Dveře do knězova pokoje se tiše otevřely dokořán. Rubin k nim upřel svůj pohled. Strnul. Spisy mu z rukou vypadly na podlahu. „Paní Artová...“ vydechl. Stála tam, oděna do bílých nočních šatů. Oči černé a bez zorniček, ruce i nohy zkřivené do nepřírozených úhlů, hlavu nakloněnou na stranu. Pomalým belhavým krokem se k němu vydala. Kostí při každém pohybu praskaly. Blížila se a Rubin rozeznával černé slzy tekoucí z mrtvých očí. Nemohl se pohnout, nemohl promluvit, nebyl schopen vykřiknout. Vše ho zradilo. Strach mu prostupoval tělem jako mor. V poslední chvíli zpozoroval ve tmě stát v chodbě mladou dívku, oblečenou do tanečních šatů. Usmívala se. Rubin popadl bílou knihu a započal číst svatá slova.

„Ve jménu Tvůrce, pána Halských síní, pastýře zlatých pegasů, odstup!“ posvátná slova paní Artovou přibila k zemi. Dívka schovaná na chodbě otevřela ústa do nelidské podoby a odhalila žluté špičaté zuby. „Ten červ je můj, knězi,“ rozezněl se démonický hlas, jenž dráсал Rubinovy uši. „Její tělo se změní v hromadu masa a kostí a její duše mě bude živit ještě dlouho poté.“ Během mluvy dívčina tvář zešedla a oči ukázaly své bělmo. „Nedovolím ti, abys té ženě ublížil, služebníku Satana, rouhači, správce zpustošených polí. Prikazuji ti, řekni mi své jméno!“ křičel kněz. Démon podstoupil s řevem do stínu. Najednou bylo ticho. V chodbě nikdo nestál a paní Artová nehybně ležela na zemi. Otec Rubin chtěl ženě pomoci, ovšem sám podlehl vyčerpání a svezl se na zem.

Probudil se v pravé poledne. Dole již byl rozruch. Jacob netrpělivě čekal v hale opřený o horní stěnu krbu. „Otče!“ vykřikl udiveně. „Hned mi povězte, co se během noci stalo. Ráno jsem přišel domů a našel Vás ležet na zemi vedle své spící matky. Myslím, že mi dlužíte vysvětlení.“ „Jacobe, Vaše podezření bylo celou tu dobu oprávněné. Vaši matku skutečně ovládá mocný démon, který po půlnoci ukázal svou tvář.“ „Ale. Tak přeci je to pravda. Co můžete udělat?“ „Dnes po setmění opusťte dům. Provedu rituál, při kterém tu ohavnost z paní Artové vypudím. Musíte mi však slíbit, že se k domu nepřiblížíte!“ Jacob váhal, ovšem poté přikývl. „Máte mé slovo.“ Čas plynul rychle. Slunce na obloze ustoupilo a nahradil jej Měsíc, jenž propůjčil městu svoji stříbrnou zář. Sídlo rodu Artů nyní skrývalo dva rivaly, exorcistu, démona, a mezi nimi jednu oběť, paní Artovou. Rubin seděl v jídelně a přemýšlel, jak ženu zbavit zlé nadvlády. Nyní nebylo cesty zpět, jelikož dal Jacobovi závazný slib. Přemítal v mysli vše, co ví o Pekle a jeho vyslancích, když v tom vše zhaslo. Svíce, lucerny, a dokonce i oheň v krbu skonal. Rubin procházel jídelnou, pak halou a posléze do horního patra. Za sebou slyšel kroky a podivné hlasy. Znělo to jako šepot. Věděl, že tam není sám a také si byl jist tím, že paní Artová není ve své komnatě. Procházel domem, ztracen v temnotě a obklopen zvrácenou silou. Po zahnutí do jedné z chodeb zahlédl postavu v bílém, jak vchází do koupelny. Pomalu se vydal k místu, svírajíc v ruce dubový kříž. V koupelně jej položil na okraj umyvadla a zapálil svíci na zdi. V zrcadle se však neodrážel on, nýbrž dívka s otevřenou pusou a děsivým bělmem. Pekelná kreatura natáhla zkroutěnou paži skrz zrcadlo a kněz byl nucen ustoupit. V návalu strachu a beznaděje se otočil k útěku z koupelny, jejíž dveře však zastoupila zkrvavělá hrůzná podoba paní Artové. Děsivá stařena se vrhla s napřaženýma rukama na kněze. Ten ale ruce chytil, přičemž pocítil agresivní chlad v celém těle. Pak vzal dubový kříž a přitiskl jej ženě na čelo. Křičela a vzpínala se. Poté omdlela. Rubin zůstal sám uprostřed tmy.

„Víte, otče, nemohu Vám dostatečně poděkovat za záchranu mé rodiny. Matka sice opět nemůže chodit, ale vím, že je to ona. Dokázal jste to.“ Kněz vylezl do kočáru a pohlédl na doktora Artu. „Je to mé poslání, neděkujte. Sbohem, doktore“ „Sbohem, otče.“ A kočí práskl bičem. Po příjezdu před klášter na blízké lavici čekal Daniel. „Jste zpět! Jsem nadšený, že Vás vidím.“ Kněz podal chlapci ruku a pohládl ho po vlasech. „I já tě rád vidím,“ pousmál se. „Jste chladný. Celý jsem se otrásl.“ „Je zima.“ řekl Rubin bez zájmu a zmizel ve dveřích kláštera. Daniel okamžitě běžel domů. Zabouchl za sebou dveře a usedl k hromadě žhavých uhlíků. Sundal si košili a zpoza opasku vypadl složený papír. Byl to dopis. Daniel jej otevřel a přečetl.

V dopise stálo:

Milý Danieli,

u doktora Artu má víra čelila krutému zlu, které nebylo v mé moci zničit. Při konfrontaci s ním jsem se byl proklet. Když jsem svým dotykem osvobodil paní Artovou, démon pomocí silného chladu prostoupil do mě samého. Ale já jsem kněz, služebník Tvůrce, nemohu a ani nechci být posedlý. Odhodlal jsem se

proto k zoufalému činu. Při našem posledním setkání jsi i ty pocítil chlad smrti. Nyní třímá v tobě. Odpusť mi. Je mi to líto, Danieli, je mi to strašně moc líto.

Se zármutkem,

Otec Rubin.

PS: Účel světí prostředky, příteli.